

σπίσης τὴν πατρίδα καὶ προστατεύσης τὸν ὁμοίον σου ἐν πάσῃ περιστάσει· θάρρος ἵνα ἀντιστῆς εἰς τὸ κακὸν παράδειγμα καὶ τὴν ἄδικον χλεύην· θάρρος ἵνα ὑπομείνης τὰς ἀσθενείας τοῦ μόχθου, τὰς παντοσεύδεις δύνας ἄνευ οἰκτρῶν οἰκτρῶν· θάρρος ἵνα τείνης εἰς τὴν τελειότητα, εἰς ἣν δὲν δύνασαι μὲν νὰ φθάσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς ἣν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παύσῃς ἀποβλέπων, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ χάσῃς πᾶσαν εὐγένειαν ψυχῆς. (Σίλβιος Πέλλικος).

Ἴνα κρίνῃ τις καλῶς τὸν ἄλλον, ἀνάγκη νὰ δύναται νὰ κρίνῃ ἑαυτὸν· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντίκειται ἡ φιλαυτία, παροῦσα πάντοτε καὶ καλύπτουσα τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν διὰ τοῦ πέλπου της; ἐνῶ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ διασχίσῃ τὸν πέπλον, ὅστις καλύπτει τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

Τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ δύναται νὰ κάρῃ ὁ φιλάργυρος, εἶνε νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ πτωχὸς στερεῖται ὀλίγων, ὁ φιλάργυρος στερεῖται τῶν πάντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ τοῦ περιωνύμου στρατάρχου Πάσκεβιτς διηγούνται τὸ ἐξῆς περιεργότατον ἀνέκδοτον. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Βαρσοβίας ὁ στρατάρχης εἶχε διατάξει νὰ διευθυνθῇ ἐπὶ σημείου τινὸς παρενοχλοῦντος τὰς στρατηγικὰς τοῦ ἐργασίας χάλαζα ὀβίδων, καὶ ἀνέμενεν ἀνυπομῶνως τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυρός. Μὴ βλέπων οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπιγινόμενον ὁ Πάσκεβιτς κεντᾷ μακρῶς τὸν ἵππον του καὶ ὄρμα ἐπὶ τοῦ λοφίσκου, ὅπου ἦτο ἐστημένη ἡ ἀδέξιος τηλεβολοστοιχία.

— Ποῖος ἡλίθιος διοικεῖ ἐδῶ; ἐρωτᾷ.

— Ἐγὼ, ἀποκρίνεται ἀξιωματικὸς τις πλησιάζας πρὸς τὸν στρατηγόν.

— Καὶ διατί, παρακαλῶ, λοχαγέ, αἱ ὀβίδες σου δὲν κάνουν δουλειά;

— Διότι εἶνε ἄθλια, στρατηγέ. . .

— Εἰς ἄλλους νὰ τὰ ψάλλῃς αὐτὰ, κύριε, εἰς ἄλλους. Ἐμὲ δὲν μὲ γελοῦν μὲ τοιαύτας ἀνοησίας. Τὸ βράδυ θὰ σταλῆς εἰς τὸ στρατοδικεῖον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τότε ὀβίδα τινα ἐκ τοῦ παρεσκευασμένου σωροῦ, ἀνῆψε τὴν θρυαλλίδα, εἶτα θέσας αὐτὴν ἐντὸς τῆς χειρός του τὴν παρουσίασε πρὸς τὸν στρατηγόν λέγων:

— Ἴδέτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος.

Ὁ Πάσκεβιτς, ἀτάραχος μείνας ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἤρξατο παρατηρῶν, ἀναμμένων νὰ σβεσθῇ ἡ θρυαλλίς ἢ νὰ

ἐκραγῇ ἡ ὀβίς. Ἄμα ὡς ἐσβέσθη, ὁ λοχαγὸς ἐρριψε τὴν ὀβίδα χαμαί, καὶ ὁ στρατηγὸς εἰπὼν ὑποκώτως: «Ἐἶνε ἀληθές!», ἐκέντησε σφοδρῶς τὸν ἵππον του καὶ ὄρμησε κλιχθῆναι, ὅπως λάβῃ ἄλλο στρατηγικὸν μετρον· μόνον το ἐσπέρας ἐπεμψε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, ὡς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπονέμῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης—σταυρὸν ἀξιώτατα βεβαίως ἀποκτηθέντα.

Κατὰ τὸ 1882 ὑπῆρχον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς 2,269 Ἐθνικαὶ Τράπεζαι ἔχουσαι κεφάλαιον δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις γέρον τις ἀπόμαχος, φύλαξ τοῦ Κεραμεικοῦ, ὀνόματι Βουρακῆ, φέρων δὲ τὸ προσώνυμον ὁ Πόλεμος, περὶ οὗ αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι βιογραφικὰς τινὰς λεπτομερείας, ἀναδεικνύουσας αὐτὸν αὐτόχρημα ἥρωα.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου οἱ Ἀυστριακοὶ εἶχον ἐπιτεθῆ ἐκ τοῦ σύνεγγυς κατὰ τοῦ 91 γαλλικοῦ συντάγματος τοῦ πεζικοῦ. Ἡφρουρὰ τῆς σημαίας εἶχε φονευθῆ. Ὁ ἐχθρὸς ὄρμα πανταχόθεν. Ὁ Βουρακῆ, βλέπων τὸν κίνδυνον, ὄρμησε καὶ ἤρπασε τὴν σημαίαν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Τολλέ, θανατηφόρως πληγέντος. Πολλοὶ σκαπανεῖς, ζῆλωματικοὶ καὶ στρατιῶται εἶχον βαρῶς τραυματισθῆ κατὰ τὴν συμπλοκὴν. Σφαῖρα πυροβόλου διεπέρασε τὸν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἰστοῦ τῆς σημαίας ἀετὸν Ὁ λοχίας Βουρακῆ, ἄτρομος, ἔλαβε κάτωθεν τὸν ἀετὸν, τὸν ἔδρασε εἰς τὸν βραχίονά του διὰ τοῦ λαιμοδέτου του, καὶ κρατῶν τὴν σημαίαν ἀντέστη κατὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ πολεμίου μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν ἐπικουριῶν. Ἡ σημαία ἐσώθη!

Μετὰ τὴν μάχην ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ κατέβη τοῦ ἵππου, καὶ ἐσφιγξέ, λέγουσι, τὴν χεῖρα τοῦ ἡρωικοῦ ὑπαξιωματικοῦ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνδραγαθήματος τούτου διηγωνίσθη δι' ὠραίας εἰκόνας τοῦ Εὐγενίου Βελλανζέ, ἐκτεθείσης τῷ 1863, καὶ ἀνηκούσης σήμερον εἰς τὴν κόμησσαν Ποζιμπῶ, χῆραν τοῦ ἐν Σολφερίνῳ φονευθέντος γενναίου ταγματάρχου, εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ τάγματος τοῦ ὁποίου ἦτο ἐμπειπιστευμένη ἡ σημαία.

Ἐν Βυρτεμβέργῃ συνέστη ἐπιτροπεία, ἥτις σκοπὸν προτίθεται νὰ ἀναβιδάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τοῦ βίου τοῦ Λουθήρου. Ὁ ἀ παρασταθῶσι δὲ κατὰ τὰς τελεσθησομένας ἐορτὰς ἐπὶ τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι τῶν γενεθλίων τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ.